

Een weinig bekend Hoekje van mooi Nederland.

glibberzoden waar de voet bijna geen vat op heeft. En hoe nu? Daar staat ge toch in 't nat!

Het is de sprung zelve waar ge in getrapt hebt. Nu, een paar natte voeten op te doen in den zomer is niet zoo erg, en vooral niet als ge er daardoor achter komt hoe vol „boschbèzen” 't ergens zit. Want die zijn een groot onthaal voor de liefhebbers, en de boschbèzen van 't Peeske zijn de grootste en beste. Ook ziet ge hier den adelaarsvaren, hier op zijn zuilvormigen steel pralend en hooger of lager naar mate het heesterloof zich op grooter of korter afstand boven zijn standplaats bevond. Want, zoo zulks niet geheel onmogelijk is, heeft hij zijn kanten blaren graag aan de zon.

Daar is van het Peeske eene legende, die het aan dezen varen dankt. Aldus vertelde mij haar de zoon van den dorpssmid: Karel — een koning of keizer van dien naam — vond toen hij hier te Beek was, aan 't Peeske een varen staan en wilde dien uit den grond rukken, wat hem echter niet lukte. Daarop trok hij zijn zijdgeweel en stak den varen daarmee door. Toen hij hem op de snede bekeek zag hij een dubbelen arend in 't merg, want de varen dien hij had doorgestoken was een adelaarsvaren. Kort hierna, te Arnhem zijnde, schoot hij, benevens de plek waar thans de groote markt dier stad is, een dubbelarend. In deze zoo snelle herhaling van het voorafgegene zag hij een teeken van omhoog, en liet te zelfder plaatse eene kerk bouwen. Dat is Arendheims (of Arnhem's) groote kerk.

Op andere wijze had het Peeske uitwerking op een ander, wiens naam niet tot ons is overgebracht. Deze meende zijn voordeel van het water te kunnen trekken door het een molen te doen draaien. Een papiermolen — zegt men — zou dat geweest zijn. Betrekkelijk korten tijd geleden waren er nog eiken balken van voor den dag gekomen waar de spijkers nog in zaten, toen men bij den dam aan de zuidzij eenig graafwerk verrichtte. Dit is echter niet de eenige vernufteling gebleven, die het denkbeeld van een watermolen hier ten uitvoer heeft gebracht. Het kleine huisje bij den vijver toch

is iets van het overblijfsel van een molen uit later tijd. Aan de oostzij zat er voor een paar jaar spil en waterrad nog aan; sedert is dit laatste er af genomen. Een houten goot met in steen gevat sluisje deed het water uit den vijver op het rad vloeien, en de maalsteenen zaten in den kelder van het huisje. Hoe lang die molen al niet meer draait is mij niet bekend en heeft de eigenaar van het Peeske mij al evenmin kunnen zeggen.

Thans benut die eigenaar de molengoot

GEZICHT DOOR DE MONFERLANDSCHE LAAN.

voor zijn nederige badgelegenheid, bestaande uit een paar houten vertrekjes met waterbakken, die in het weitje staan, beneden aan den dam. Van de goot in pijpen overgaand vult het water, als men 't sluisje open zet, in weinig tijds de waterbakken. Dan roept ge van beneden naar boven „vol!” of zoo iets en de sluis wordt gesloten — de watertoevoer houdt op. Stoppen aan de onderzij maken dat men de bakken behoorlijk leeg kan laten loopen en schoonmaken.

Men wil dat dit water, inwendig gebruikt,